

Wie soms denken zou dat het archieffonds van een notariaat slechts een dorre, zakelijke verzameling is van akten handelend over verkopeningen, verhuringen, giften onder levenden, huwelijkscontracten, testamenten, schuldvorderingen en dies meer, heeft het verkeerd voor.

Tussen de oude notriële acten komen er ook getuigenissen voor onder eed afgenomen "op hunne mannewaerheit voor waeragtigh" genoteerd, zoals dit in oude teksten wordt geformuleerd, handelend over schadegevallen, over vecht- of scheldpartijen, over echtbreuk en zo meer, die een verhelderend licht kunnen werpen op zeden en geploegdheden van voorbije eeuwen.

Uit deze reeks getuigenissen wil ik een specifiek voorbeeld aanhalen daterend uit het jaar 1786, toen Oostende, dank zij zijn vrijhavenregime een heel wat intenser activiteit ontplooidde en hogere bloei kende dan tijdens het tot op heden te hoog opgehemelde tijdperk van de Oostendse Compagnie.

De hieronder ontwikkelde getuigenis staat naar alle waarschijnlijkheid in verband met een eis tot echtscheiding op grond van overspel.

Alle figuranten van dit menselijk drama - hoe komisch de beschrijving van de gewraakte feiten ons ook moge toeschijnen, tot op zekere hoogte is het een drama - zijn vreemdelingen.

Het was op aanvraag van een bedrogen echtgenoot, Cornelius, Hendrik Baibler, in de tekst "Requerant" genoemd, dat de vroegere knecht van Michael Mac Grain, een zekere Thomas Briggs, verder als "Comparant" aangeduid getuigenis aflegde over de overspelige verhouding tussen zijn ondernemende meester Mac Grain en de al te toegevelijke Mary Evans, echtgenote Baibler.

Thomas Briggs, "Werkman te Oostende ende getrouwt man" was van november 1785 tot februari 1786 als "Domestique geengageert bij sieur Michael Mac Grain, negociant alhier".

Dat het niet al te best boterde tussen de echtgenoten, Baibler-Evans had Briggs al onmiddellijk in de gaten, vermits man en vrouw "waren slaepende separaet in twee distincte caemers". Anderzijds was het hem ook niet ontgaan "datter was eens groote familiariteit tussen synnen voornoemde meester ende juffrouw Maria Evans, huysvrouw van deze requerant".

Slechts 3 of 4 dagen na zijn indiensttreding had Briggs gezien "dat denzelven synne meester met ende benevens 's requerants huysvrouw tsaemen hebben gelegen op het tapyt in eene caemer". Dat onze knecht naderhand nog meer te zien en te horen zou krijgen was al te duidelijk. Laten wij hem aan het woord.

Briggs verklaarde dat hij "synnen meester den diversche stonden met ende benevens de voornoemde 's requerants huysvrouw heeft geleyt naer het bedde ende hun daerop tusschen de laekens heeft sien liggen ontkleedt in malckander aermen seggende synne meester jegens den comparant indien sieur Baibler mij iet of wat moeste seggen hij soude hem een lap langs syne ooren geven, gevende den comparant voorder te kennen dat syne meester sieur Mac Grain hem met dreigementen heeft verplicht de deure open te doen van de slapcaemer van de voornoemde 's requerante huysvrouw mits hij, comparant, voorsien was van de slotel ten dien eynde hem geordonneert daertoe te nemen een cleyn lanteirken gelyck hij comparant effectivelyck heeft gedaen hebbende synne geseyde meester hem comparant t'elckens gevolgt naer de slaepcaemer van 's requerante

huysvrouwe sonder schoenen ofte muylen geheel stillekens, dat hij comparant ten diversche stonden heeft gesien dat 's reputerante huysvrouwe was sittende op den schoot van syne meester syn hand houdende onder haere rocken"!

Meer details hoeven er niet te worden opgegeven om de schuldige relatie tussen Mac Grain en Mary Evans te onderlijnen.

De ganse verklaring van Thomas Briggs werd afgelegd in de Engelse taal en door de goede zorgen van Leonardus Hornbeck "gesworen interpret" in het Vlaams vertaald. Notaris Pintejon zorgde van zijn kant voor de passende juridische bewoordingen en vormen.

Welk gevolg aan deze wel speciale notariale acte dd. 11 mei 1786 gegeven werd, is mij niet bekend.

D. FARASIJN

CHRISTIAN-ADOLPHE WAUTERS

De schrijver Julien van Remoortere wijdt een huldeartikel aan de figuur van de Oostendse musicoloog en letterkundige, Christian-Adolphe Wauters. Even nader en bondig deze jeugdige, veelbelovende persoonlijkheid voorstellen aan een breder, Oostends publiek. C.-A. Wauters werd op 11 januari 1953 geboren te Oostende, voltooid muzikaal-literaire studies o.m. aan het Koninklijk Muziekconservatorium te Brussel en studeerde later compositie onder leiding van Herman Roelstraete. Hij is dichter en jeugdauteur, publicist over muziek en muziekhistoricus, leraar en voordrachthouder. C.-A. Wauters ondertekende reeds een drietal dichtbundels, een monografie en enkele analyses. Hij werd in 1979 met de Prijs van de "Vereniging ter Bevordering van het Vlaamse Boekwese" onderscheiden voor het beste debuut voor zijn boek "Muziek en Jeugd" (1978), dat zich, ik citeer, "(...) door een opmerkelijk originele opzet onderscheidde en waarin op een heel speelse manier een overzicht van de muziek wordt geschetst, vanaf het Gregoriaans tot aan de Popmuziek (...)". In 1980 verscheen zijn jeugdroman "Alex". Naast enkele analyses wijdde Christian-Adolphe Wauters, sedert 1975 leraar muzikale opvoeding in zijn geboortestad, een voornaam werk aan de meesterwerken der geloofsmuziek : "Waar Woord en Toon elkander wijden... 30 Meesterwerken der Geloofsmuziek", een uitermate fraaie uitgave van Lannoo in 1981. Het betreft een gebonden boek dat 192 bladzijden telt met 8 kleurenreproducties en dat 695 F kost, in de eerste plaats een inleiding voor elke waarachtige liefhebber van geloofsmuziek, die zijn gading zoekt en vindt in de bespreking van dertig klassieke muzikale meesterwerken naar structuur en techniek, bovendien elk met diepgaande, waardevolle bezinningsteksten benaderd. Als componist gaat Wauters' voorkeur uit naar aforistische vormen met nadruk op de kleur; hij werkt veelal polytonaal. Van zijn compositorisch oeuvre werd tot dusver enkel de "Chaconne voor strijkkwartet" gecreëerd. In 1975 werd hij, voor muziekgeschiedenis, onderscheiden met de Prijs Marguerite Koenigsberg. C.-A. Wauters is, zoals reeds vermeld, leraar te Oostende, namelijk aan het Koninklijk Atheneum te Stene, en is een competent en onderhoudend voordrachthouder, die zijn publiek spoedig weet te boeien en het subtiel inleidt in het wel zeer schone geheim van de muziek en haar klanken. Julien van Remoortere besluit zijn notitie - verschenen in het tweemaandelijks tijdschrift voor kunst en letteren "Vlaanderen" (jaargang 30, nr. 180, januari-februari 1981, blz. 46) - met zeer waarderende en aanmoedigende woorden, waarbij wij ons graag aansluiten: "(...) Maar dit is - daar zijn we van overtuigd - nog maar een pril begin, want wie creativiteit en werkkraft paart zoals Wauters het doet, moet slagen, dat kan gewoon niet anders". De heer Christian-Adolphe Wauters woont te Oostende in de Amsterdamstraat 26.

Emiel SMISSAERT